

Plesni performans Matije Ferlina Sad sam/Almost 6/ v Stari Elektrarni

Matija Ferlin, avtor in izvajalec plesnega performansa Sad sam/Almost 6/, prepričljivo in mestoma duhovito osmisli odnos s scenskimi elementi - figuricami, ki ga je mogoče razumeti kot že omenjeno otroško igro in hkrati kot ironiziranje položajev v različnih duhovnih skupinah.

Mojca Kumerdej
pet, 06.02.2009, 21:13

Plesna predstava Sad sam/almost 6/, foto: Nada Žgank

Sad sam/almost 6/

avtor **Matija Ferlin**

produkcija zavod Emanat & Ferlin (Pula, HR)

Stara elektrarna

ponovitev, 31. januar 2009

Matija Ferlin, avtor in izvajalec plesnega performansa *Sad sam/Almost 6/*, »raziskuje otroški um, ki ga ne pogojuje nič, niti lasten obstoj«. Ne oziraje na to, ali ni takšno stanje »otroške nedolžnosti« zgolj fantazma odraslih, je plesni performans mogoče razumeti predvsem kot obdelavo narcisoidnih infantilnih potez, ki jih ustvarjalec prečiščuje in raziskuje v svojem samotnem svetu ustvarjalnega procesa. Ferlin je v predstavi skoraj do konca postavljen med kakih sto petdeset krožno postavljenih plastičnih živalic, ki jih z nagovarjanjem in »komunikacijo« personificira v udeležence »delavnice za spremembo samega sebe«. Ferlin v vlogi duhovnega vodja najprej poimensko preveri navzočnost »mednarodnih udeležencev«, nato pa tej svoji »virtualni ekipi« avtoritarno daje gibalne in naivne življenjske napotke za duhovno preobrazbo. Vrhunec predstave je prizor v zadnji tretjini, v katerem avtor iz plastičnega živalskega sveta izbere figurico jagenjčka Samuela, ki ga nato »napade« in »požre« trop figuric - zveri. Po storjenem »zločinu« nastane v skupini za samo-preobrazbo neznosna tišina in zadrega. Po opravičevanju in iskanju razlogov za nastali položaj duhovni vodja, ki z izstopom iz živalskega kroga doživi reminiscenco na pol potlačenih travmatskih spominov, na koncu, ker ni več odziva »učencev«, figurice pospravi v plastično vrečko in zapusti prizorišče. Matija Ferlin prepričljivo in mestoma duhovito osmisli odnos s scenskimi elementi - figuricami, ki ga je mogoče razumeti kot že omenjeno otroško igro in hkrati kot ironiziranje položajev v različnih duhovnih skupinah, ne nazadnje tudi na plesnih delavnicah, na katerih učitelji in pedagogi za vsako ceno skrivajo svoje pomanjkljivosti, ne da bi ob zdrsu svojega koncepta prevzeli odgovornost. Zaradi natančnega loka in močne avtorjeve sugestivnosti se zdi, kot da so figurice na odru oživele, o premišljeno strukturiranem plesnem performansu *Sad sam* pa priča tudi gledališka iluzija, da je petdesetminutna predstava mnogo krajša, kot je v resnici.